

Arrest

nr. 246 243 van 16 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat T. FRANSSEN
Avenue Louise 500
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 14 december 2020 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 december 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die loco advocaat Terence Franssen verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Turl op 08/12/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

*Aan de Heer,
naam: D.
voornaam: G. H.
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Kameroen*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging; Uit het administratief verslag van de politiezone TURL blijkt dat betrokkene tijdens een controle van met Toezicht Sociale Wetten werd aangehouden wegens illegaal verblijf, terwijl hij aan het werk was zonder in bezit te zijn van een single permit. Toezicht Sociale Wetten stelt nog een specifiek PV voor illegale arbeid op.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 16/04/2018.

Betrokkene verklaart dat zijn broer en meerderjarige dochter in België verblijven. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden ". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Verder verklaart betrokkene dat hij in Frankrijk gehuwd is, maar verklaart niet met zijn partner samen te wonen in België.

Indien betrokkene het gezinsleven met deze partner toch aannemelijk zou maken, toont hij niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van dit huwelijk, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. De partner van betrokkene kan tijdens de aanvraagprocedure door middel van moderne communicatiemiddelen het contact onderhouden. Het staat betrokkenen bovendien vrij, in een land waarvan een van hen de nationaliteit heeft, om aldaar hun familiaal leven verder te zetten. "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM" (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 26.08.2014 te Evere een verklaring van wettelijke samenwoning deed met G., Z. E. (°(...)), die de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 11.03.2015 weigerde de gemeente Evere deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Brussel, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Het beroep dat betrokkene heeft ingediend tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De weigering van de registratie van wettelijke samenwoning vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel putten. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog de wettelijke samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoning.

Betrokkene verklaart dat hij hartkloppingen heeft. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart dat hij in België is om te studeren en op het moment van zijn arrestatie was hij in het bezit van een inschrijvingsattest van de ULB voor het academiejaar 2020-2021. Betrokkene werd op 07/04/2018 al eens opgesloten in een gesloten centrum. Toen werd beslist om het bevel om het grondgebied te verlaten te verlengen zodat hij zijn masterdiploma kon behalen in september 2018 en daarna terug naar Kameroen kon vertrekken om zijn verblijf in regel te stellen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij teruggekeerd is naar Kameroen. Bovendien weigert hij pertinent zijn verblijf in regel te stellen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 16/04/2018.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 16/04/2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 16/04/2018.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 16/04/2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Kameroen omdat hij in Frankrijk gehuwd is.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Kameroen een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij hartkloppingen heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 16/04/2018.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 16/04/2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, M. V. S., attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ Tarl, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel (127bis), de betrokkene, D., G. H., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel (127bis) vanaf 09/12/2020.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

2.2. De Raad wijst er verder op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

« i. Premier moyen basé sur l'article 8 CEDH, l'article 9 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne et l'article 40bis de la Loi du 15 décembre 1980, l'obligation de motivation et le devoir de minutie.

La partie adverse, dans la décision attaquée, fait abstraction du fait que l'épouse du requérant est une ressortissante française. Seul le carnet de mariage a pu être joint à la présente (pièce 4), mais Madame B. tente actuellement d'obtenir un extrait d'acte de mariage en bonne et due forme auprès de la mairie de Fontenay-sous-Bois, pour l'audience à venir.

L'épouse du requérant Madame B. étant de nationalité française, ce sont les articles 40 bis et suivants de la Loi qui sont d'application au requérant, et non l'article 10 de la même Loi, contrairement à ce que prétend la partie adverse.

Or l'article 40 bis n'impose pas que la demande de regroupement familial soit introduite auprès du poste diplomatique depuis le pays d'origine, et ce quand bien même la personne regroupée serait en séjour irrégulier au moment de l'introduction de la demande.

Cet élément entache d'emblée la motivation de la décision d'une irrégularité.

Ainsi, dès le moment où Madame B. sera parvenue à s'établir de manière stable et durable en Belgique, le couple pourra valablement introduire sa demande de regroupement familial, en dépit du séjour irrégulier du requérant au moment de la demande. Cela justifie à tout le moins la suspension de la décision attaquée.

Compte tenu de l'interdiction d'entrée qui pèse toujours sur les épaules du requérant à l'heure actuelle, ainsi que des circonstances liées à la pandémie de Covid-19, force est de constater qu'un retour forcé au Cameroun empêcherait le requérant d'introduire sa demande de regroupement familial avec Madame B., et restreindrait de manière disproportionnée le droit du requérant, et de son épouse, au respect de leur vie privée et familiale garanti par l'article 8 CEDH.

Par ailleurs, la partie adverse reproche au requérant de ne pas démontrer qu'une vie de famille serait impossible dans son pays d'origine. Il convient de souligner le fait que l'épouse du requérant est d'origine béninoise, qu'elle séjourne en Europe depuis 2005 et qu'elle a acquis la nationalité française en 2009. Elle n'a donc aucune raison de vouloir faire sa vie au Cameroun. Ce grief doit donc également être écarté.

Enfin, le requérant a fourni des preuves de sa bonne intégration en Belgique, puisqu'il est diplômé d'un Master de l'ULB, et qu'il a été valablement inscrit pour poursuivre sa formation par un Master de spécialisation. Le requérant a également une fille majeure et un frère en Belgique. Ces éléments viennent corroborer ce qui précède et permettent de donner à l'article 8 CEDH davantage de poids encore dans le cas d'espèce. »

2.4. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij gehuwd is met een Franse onderdaan en dat de artikelen inzake gezinshereniging niet de verplichting opleggen om een aanvraag gezinshereniging in te dienen bij de diplomatieke post in het land van herkomst. Vanaf het moment dat haar echtgenote zich gevestigd heeft in België kan verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging indienen en dit zelfs vanuit illegaal verblijf. Gelet op het inreisverbod en de maatregelen ter bestrijding van de COVID-pandemie zal een verwijdering verzoekende partij verhinderen om een aanvraag gezinshereniging in te

dienen, hetgeen een inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM. Verder stelt zij dat haar echtgenote geen enkele reden heeft om zich naar Kameroen te begeven en daar haar leven verder te zetten. Verzoekende partij wijst er tenslotte op dat zij goed geïntegreerd is in België, ten bewijze daarvan haar Masterdiploma van de ULB en het feit dat zij ingeschreven is voor een specialisatie. Zij heeft tevens een meerderjarige dochter en een broer in België.

2.7. Het door verzoekende partij geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

2.7.1. Verzoekende partij betoogt in de eerste plaats dat zij een gezinsleven heeft met haar Franse echtgenote.

2.7.2. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Verder verklaart betrokkene dat hij in Frankrijk gehuwd is, maar verklaart niet met zijn partner samen te wonen in België.

Indien betrokkene het gezinsleven met deze partner toch aannemelijk zou maken, toont hij niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van dit huwelijk, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. De partner van betrokkene kan tijdens de aanvraagprocedure door middel van moderne communicatiemiddelen het contact onderhouden. Het staat betrokkenen bovendien vrij, in een land waarvan een van hen de nationaliteit heeft, om aldaar hun familiaal leven verder te zetten. “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM” (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

De verwerende partij stelt in de eerste plaats vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij niet blijkt dat zij in België samenwoont met haar partner. De verwerende partij meent in de eerste plaats dat niet blijkt dat verzoekende partij gewag kan maken van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad herhaalt dat het bestaan van een gezinsleven een feitenkwestie is die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Verzoekende partij betwist niet dat zij enkel verklaard heeft gehuwd te zijn noch betwist zij dat zij niet samenwoont met haar echtgenote. Ondanks het feit dat het huwelijk reeds dateert van 26 juni 2020 blijkt stuk 4 gevoegd aan het verzoekschrift liggen geen concrete gegevens voor waaruit blijkt dat verzoekende partij met haar echtgenote ook een werkelijke gezinsrelatie onderhoudt. Zij wonen niet samen en er blijkt ook niet dat verzoekende partij in functie van haar echtgenote een verblijfsaanvraag heeft ingediend. Dit had zij nochtans samen met de verblijfsaanvraag van haar echtgenote kunnen doen. Het gebrek aan concrete gegevens inzake een werkelijk beleefd gezinsleven met haar echtgenote doet niet kennelijk onredelijk besluiten dat niet blijkt dat verzoekende partij een beschermenswaardig gezinsleven heeft met haar echtgenote. Het loutere feit gehuwd te zijn is uiteraard niet afdoende om het bewijs te leveren dat men een effectieve gezinsrelatie onderhoudt.

De verwerende partij heeft er daarnaast ook op gewezen dat, voor zover er toch sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven, *quod non*, niet blijkt dat het gezinsleven niet elders kan worden uitgeoefend.

Verzoekende partij betoogt zelf in haar verzoekschrift onder de feitelijke uiteenzetting dat haar Franse echtgenote nog geen verblijfsrecht heeft in België nu haar aanvraag van 18 november 2019 om in België te verblijven als zelfstandige niet geresulteerd heeft in de afgifte van een verblijfskaart (E-kaart = verklaring van inschrijving voor Unieburgers met verblijf van meer dan drie maanden). Het argument dat dit tengevolge van de COVID-pandemie is doet geen afbreuk aan het feit dat niet blijkt dat haar echtgenote thans toegelaten is tot verblijf van meer dan drie maanden in België.

De bestreden beslissing verhindert verzoekende partij niet om haar gezinsleven in Frankrijk verder te zetten, land waarvan haar echtgenote de nationaliteit heeft en aldus regelmatig kan verblijven. Immers stelt de bestreden beslissing: *“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. (eigen onderlijning). Indien verzoekende partij aldus in kader van haar huwelijk met een Franse onderdaan haar gezinsleven in Frankrijk wenst uit te oefenen, komt het haar toe daartoe haar aanspraken ten aanzien van de Franse autoriteiten te laten gelden.

Verder blijkt ook niet dat – voor zover er toch sprake zou zijn van een gezinsleven met haar Franse echtgenote in België – zij dit gezinsleven niet verder kan zetten in Kameroen.

De Raad wijst er daarbij op dat het *in casu* niet gaat om een weigering van voortgezet verblijf daar verzoekende partij al sinds 4 april 2013 illegaal op het grondgebied verblijft en volgens de gegevens van het administratief dossier ook al verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, alsook een inreisverbod. Bijgevolg dient geen onderzoek te worden gevoerd naar de criteria uit artikel 8, tweede lid van het EVRM. Er moet wel worden onderzocht of er een positieve verplichting zou bestaan voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’- toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Inzake immigratie heeft het EHRM er voorts bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23;

EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De Raad wijst er verder op dat het EHRM zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)).

Zoals duidelijk blijkt heeft verzoekende partij haar gezinsleven aangevat op een moment waarop zij en haar partner er zich bewust van waren dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekende partij. Aangezien verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft, dient haar een verwijderingsmaatregel te worden opgelegd. Verzoekende partij dient de wettelijke voorschriften te volgen om een verblijfsrecht of machtiging aan te vragen in functie van haar partner, zoals wordt gesuggereerd door de verwerende partij. De Raad herinnert er in dit verband aan dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa/Nederland, § 81 en EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 101).

Daarnaast wordt gesteld dat een terugkeer naar Kameroen geen definitieve breuk dient in te houden omdat verzoekende partij door middel van moderne communicatiemiddelen met haar echtgenote contact kan houden. Ook het EHRM heeft reeds geoordeeld dat: “ (...) *it has not emerged that the applicant would lack the possibility to be in contact with the other family members via, inter alia, telephone, the internet or Skype.*” (eigen vertaling: Er blijkt ook niet dat contact via telefoon, internet of skype niet mogelijk is) (EHRM, Abobakar t. Zweden, 6 juni 2019 (n° 23270/16)). Een inreisverbod of COVID-maatregelen verhinderen hoegenaamd dergelijke manier van contact-onderhoud niet.

Uit het administratief dossier blijkt dat er een belangenafweging werd doorgevoerd en er geen positieve verplichting bestaat om verzoekende partij op het Belgische grondgebied te gedogen. Zoals de verwerende partij heeft aangegeven, staat het de verzoekende partij vrij een verblijfsaanvraag in het herkomstland in te dienen in functie van haar partner. Het argument dat onterecht wordt verwezen naar artikel 10 van de vreemdelingenwet terwijl haar echtgenote Unieburger is en artikel 40bis van de vreemdelingenwet speelt, doet aan voorgaande geen afbreuk. Verder toont de verzoekende partij ook niet aan dat, in afwachting van het vervullen van de voorwaarden voor gezinshereniging, zij het contact met haar partner niet kan onderhouden via bezoeken en moderne communicatiemiddelen. Verder blijkt ook niet dat het bijzonder moeilijk is om het gezinsleven in Kameroen verder te zetten. Het loutere feit

dat haar echtgenote zichzelf niet ziet wonen in Kameroen is louter een persoonlijke appreciatie en doet hier uiteraard geen afbreuk aan.

2.7.3. Waar verzoekende partij er voorts nog op wijst dat zij ook een familieleven met haar meerderjarige dochter en broer onderhoudt, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat zij een meerderjarige dochter en broer heeft wonen in België. Met een loutere verwijzing naar het hebben van een meerderjarige dochter en broer op het Belgische grondgebied toont de verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn van deze familieleden of omgekeerd. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. De Raad kan de verwerende partij dan ook volgen waar deze oordeelt: *“Betrokkene verklaart dat zijn broer en meerderjarige dochter in België verblijven. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat “de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden”. De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.”*

Een schending van artikel 8 EVRM inzake het recht op gezinsleven wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

2.7.4. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van haar privéleven, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat verzoekende partij studies heeft gedaan en zich opnieuw had ingeschreven voor een specialisatiejaar in België niet maakt dat de verzoekende partij daarom een beschermenswaardig privéleven in België heeft opgebouwd

2.7.5. De Raad wijst er daarbij nog op dat in onderhavige zaak blijkt dat verzoekende partij sinds april 2013 illegaal in het Rijk verblijft. Voor zover al sprake zou zijn van een beschermenswaardig privéleven dan dient gesteld dat dit privéleven zich dus voornamelijk ontwikkeld heeft in een tijd waarin zij zich bewust was dat haar verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Zoals duidelijk blijkt werden aan verzoekende partij reeds diverse bevelen om het grondgebied te verlaten en zelfs een inreisverbod afgeleverd. Wanneer het privéleven zich dus voornamelijk heeft ontwikkeld in een tijd waarin verzoekende partij er zich bewust van moest zijn dat haar verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven vanaf het begin precair was, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, en waarbij verzoekende partij verwijst naar haar studies, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen.

Verzoekende partij maakt ook op dit vlak geen schending van artikel 8 EVRM op het eerste gezicht aannemelijk.

2.8. Artikel 9 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat verzoekende partij ook geschonden acht, luidt:

*“Het recht te huwen en het recht een gezin te stichten
Het recht te huwen en het recht een gezin te stichten worden gewaarborgd volgens de nationale wetten die de uitoefening van deze rechten beheersen.”*

Zoals duidelijk blijkt uit de feitelijke uiteenzetting is verzoekende partij reeds gehuwd en kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat de bestreden beslissing haar recht om te huwen verhindert. Verder blijkt uit de bespreking hoger dat de bestreden beslissing verzoekende partij niet verhindert haar gezinsleven elders uit te oefenen.

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 9 van het Handvest op het eerste gezicht niet aannemelijk.

2.9. Het eerste middel is op het eerste gezicht, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.10. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt :

« ii. Deuxième moyen basé sur l'article 3 de la CEDH et le droit d'être entendu

L'état de santé fragile du requérant ne rend pas son expulsion du territoire belge, ni son maintien en détention, compatible avec le prescrit de l'article 3 CEDH.

En effet, le requérant subit toujours les séquelles de son opération datant d'il y a cinq ans (sténose du pylore). Les documents médicaux qui auront pu, nous l'espérons, être réunis pour l'audience à venir permettront à Votre Conseil de trancher en meilleure connaissance de cause. »

2.10. Waar verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Verzoekende partij betoogt wel dat zij nog steeds de gevolgen draagt van haar operatie van vijf jaar geleden, maar uit geen enkel concreet medisch stavingstuk blijkt dat zij lijdt aan enige medische problematiek die een verwijdering naar het land van herkomst in de weg staat.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

2.11. Waar verzoekende partij nog de schending van het hoorrecht aanvoert, wijst de Raad erop dat zij op 8 december 2020 voor het treffen van de bestreden beslissing gehoord werd en dat zij ter gelegenheid daarvan alle door haar dienstige bevonden elementen kon aanbrengen.

Daarenboven wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat zij elementen had kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming inzake de bestreden beslissing. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Waar verzoekende partij tenslotte ter terechtzitting nog meedeelt dat zij een humanitaire regularisatieaanvraag zal indienen, wijst de Raad erop dat dergelijke intentie noch het effectief doen van dergelijke aanvraag enige afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing noch enige schorsende werking heeft terzake.

2.12. Het tweede middel is op het eerste gezicht, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.13. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, werd aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.14. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

S. DE MUYLDER